

- Φ.—Τοιαῦτα κατορθώματα δὲν ἤλιξα μεγάλα
κι' ὁποιος δὲν εἶναι φίλος σας ἀξίζει γιὰ κρεμάλα.
- Δ.—Διαιτησία... πόλεμος... ὃ προσφιλή μου φίλε!...
ὁ ἄρχων εἰσελεύσεται κι' ἀράτωσαν αἱ πύλαι.
Ἡ Βερολίνοιος γραμμὴ κι' ὁ Τράκας μὲ τὴν κλάρα...
ἐν ὄλλον δότε μου εὐθύς νὰ ρίξω δύο συμπάρα.
- Φ.—Ἐν τούτοις ἄς τσουγκρίσωμεν ταῦτ' ἀ χωρὶς κακίαν,
προτοῦ νὰ τὰ τσουγκρίσετε μ' Ἑβρώπην καὶ Τουρκίαν.
- Δ.—Ἴδου!.. ταῦτό σας, μὸν ἀμί, τὸ ἔσπασα εἰς τρία.
- Φ.—Ἐτσι ἄς σπάση κι' ἡ Τουρκιά καὶ ὄλ' ἡ Ἑσπερία.
- Δ.—Εἰς ὄλα νίκη!.. πουθενὰ δὲν φαίνονται ἀγκάθια.
- Φ.—Πλὴν προσοχὴ μὴ χάσετε ταῦτ' ἀ μὲ τὰ καλάθια.

Εὐαγγέλια καμπόσα,
μὲ στρυφνὴ γραμμένα γλώσσα.

Καὶ ἦλθ' ἐκείνῳ τῷ καιρῷ ὁ κύριος Πετρίνης,
εἰς ἐκ τῶν μάλα ἱατρῶν ἀπὸ Ἀρμισθαίας,
ὃς καὶ αὐτὸς ἐκήρυττε τὸν πόλεμον τοῦ **Χρόνου**
κι' ἠτήσατο ἐκ Φασουλῆ τοῦ Δούνη του τὸ σῶμα.
Ἐκεῖνος δὲ ἐθαύμασεν εἰ τέθνηκεν ὁ Δούνης
κι' εὐθύς προσκαλεσάμενος Πετρίνην ἐπηρώτα,
εἰ ὄντως Δούνης τέθνηκε... καὶ γνοὺς ἀπὸ Πετρίνη,
τὸ σῶμα ἐδωρήσατο τοῦ δολοφονηθέντος.
Ὁ δὲ Πετρίνης πάραυτα σινδόνας ἀγοράσας,
ἐνείλησε τὸν μαχητὴν ἐν καθαρῷ σινδόνι
κι' ἐν μνήματι κατέθηκεν, ὃ ἦν ἐκ μαύρης πέτρας
καὶ λίθον προσεκύλισεν ἐπάνω τοῦ μνημείου.
Ἡ δὲ κυρὰ Δημήτρενα κι' ἡ κόρη τοῦ κυρ Γεώργη
κι' ἄλλαι πολλαὶ πυρέσσουσαι ἀπὸ Γκαζοχωρίου,
ἀπὸ μακρόθεν ἴσταντο τὴν ἐνταφὴν ὁρῶσαι.

Β'.

Εὐθύς δὲ τῇ ἐπαύριον κατόπιν τῆς κηδείας,
συνήχθησαν πρὸς Φασουλὴν πολλοὶ ἐκ τῶν ἐφένδρων,
φωνάζοντες καὶ λέγοντες «Φοβούμεθα σπουδαίως
μήτοι ὁ Δούνης ἀληθῶς δὲν ἐδολοφονήθη.
Κέλευσον οὖν τὸν τάφον τοῦ εὐθὺς ἀσφαλισθῆναι,
μήτοι λαθραίως ἔλθωσι τοῦ **Χρόνου** οἱ συντάκται
καὶ ἀναστήσωσιν αὐτὸν καὶ εἰπωσι τῷ πλήθει:
Ἡγέρθη ἀπὸ τῶν νεκρῶν ὁ μέγας πολεμάρχος
καὶ ἡ ἐσχάτη πλάνη μας χείρων τῆς πρώτης ἔσται.»
Ἐφη δ' αὐτοῖς ὁ Φασουλῆς «Ὑπάγετε ἀφόβως
κι' ἀμέσως ἀσφαλίσασθε, ὡς οἴδατε, τὸν τάφον.»
Οἱ δὲ μετὰ ζητωκραυγῶν καὶ γδούπων πορευθέντες,
ταχέως ἠσφαλίσαντο τοῦ μαχητοῦ τὸν τάφον,
σφραγίσαντες τὸν λίθον τοῦ μετὰ τῆς κουστωδίας.

Γ'.

Ὁρθρου βαθέος ἡ Μαριώ κι' ἡ κόρη τοῦ κυρ Γεώργη
κι' ἄλλαι πολλαὶ ἠγύρασαν σαρώματα καὶ μύσχους,
ὅπως ἀλείψωσιν αὐτοῖς τὸν πρὶν **Γκαζοχωρίτην**.
Κι' ἡλίου ἀνατείλαντος ἐπὶ τὸ μνήμα ἦλθον,
σκεπτόμεναι πρὸς ἑαυτάς καὶ λέγουσαι συνάμα:
«Καὶ τίς τὸν λίθον ἄραγε ἡμῖν ἀποκυλίσει;»
καὶ πᾶσαι ἀναβλέψασαι περιτρομοὶ ὁρῶσιν,
ὅτι ἀποκεκύλισται τοῦ μνημειοῦ ὁ λίθος,
(μέγας γὰρ ἦν καὶ φοβερός). Καὶ εἰσελθοῦσαι εἶδον
καθήμενον πρὸς δεξιὰ πυρρῶδη νεανίσκον
μετὰ χλαμύδος ἐρυθρᾶς καὶ κλάρας καὶ ρομφαίας.
Λέγει δ' ἐκεῖνος πρὸς αὐτάς «Ποσῶς μὴ ἐκθαμβήσθε

ζητεῖτε τὸν προστάτην σας τὸν δολοφονημένον
οὗτος ἠγέρθη ἐκ νεκρῶν, οὐκ ἔστι πλέον ὄδε·
Ἴδε ὁ τόπος οὗτοσι πρὺ ἔθηκαν ἐκείνον.
Ἄλλ' εἶπατε τοῖς μαθηταῖς αὐτοῦ καὶ τῷ Πετρίνῃ,
ὅτι ἐπὶ τὸν πόλεμον ὑμᾶς προάγει πάντας·
ἐκεῖ τὸν Δούνην ὄψεσθε, καθὼς τοῖς πᾶσιν εἶπεν.
Αἱ δὲ δραμοῦσαι ἔφυγον ταχὺ ἐκ τοῦ μνημείου·
εἶχε δ' ἐκείνας ἔστασιν καὶ φρικαλέος τρόμος,
οὐδὲν δὲ εἶπον οὐδενί, τοιγάρτοι ἐφοβοῦντο.

Δ'.

Ἐξῆλθεν οὖν ὁ ἱατρὸς κι' εἰς ἄλλος ἐκ τοῦ **Χρόνου**
καὶ πρὸς τὸ μνήμα ἤρχοντο ἐν σιωπῇ κι' οἱ δύο.
Ἄλλὰ ὁ ἄλλος μαθητῆς τοῦ ἱατροῦ προτρέξας,
εἰς τὸ μνημεῖον ἔδραμε, καὶ παρακύψας βλέπει
τοῦ Δούνη τὰ ὀδόνια νὰ εἶναι ἄνω κάτω
καὶ τὸ σουδάριον, ὃ ἦν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του,
οὐ κείμενον συναναμιξ μετὰ τῶν ὀδονίων.
Τότε δὲ οὖν κι' ὁ ἱατρὸς εἰσῆλθεν εἰς τὸ μνήμα
κι' εἶδεν αὐτὰ κι' ἐπίστευσε τὴν ἔγερσιν τοῦ Δούνη.

Ε'.

Ἡλίου δ' ἐπιφώσκοντος εἰς μίαν τῶν **Σαββάτων**,
προσῆλθε καὶ ὁ Φασουλῆς τὸν τάφον θεωρῆσαι.
Κι' ἰδοὺ σεισμός ἐγένετο ἀπὸ τῆς Ἐω μέγας·
καὶ γὰρ ὁ Ἄρης καταβάς ἐκύλισε τὸν λίθον.
Ἦν δὲ ἡ ὄψις του φρικτὴ καὶ πύρινον τὸ βλέμμα.
Ἀπὸ τοῦ φόβου δὲ αὐτοῦ ὁ Φασουλῆς ἐσεισθη
κι' ὡσεὶ νεκρὰ ἐγένετο ἡ κουστωδία πᾶσα.

ΣΤ'.

Ὁ Δούνης δ' ἀναστὰς πρῶτὴ τῇ Γεωργενα ἐφάνη,
ἐξ ἧς ἐννέα πυρετοὺς ἐλώδεις ἐκβεβλήκει,
ἐκείνη δὲ ἀπήγγειλε τὸ πρᾶγμα εἰς τὸν **Χρόνον**.
Κακεῖνοι οὖν ἀκούσαντες πῶς ἀναξῆ ὁ Δούνης,
εἰς τὴν Γκαζοχωρίτισσαν ἠπίστησαν οἱ πάντες.
Μετὰ δὲ ταῦτα ἐν μορφῇ ἐφανερώθη ἄλλη
Πετρίνη τῷ Ἀσκληπιῷ, θηρεύοντι ἀρρώστους.
Κακεῖνος τὴν ἀνάστασιν ἀπήγγειλε τοῖς ἄλλοις,
ἀλλ' οὐδὲ κἂν τῷ ἱατρῷ ἐπίστευσαν ἐκείνοι.

Ζ'.

Ὑστερον δὲ τοῖς μαθηταῖς αὐτοῦ ἐφανερώθη
κι' ἐπέπληξε κι' ὠνειδίσειεν αὐτῶν τὴν ἀπιστίαν,
ὅτι οὐκ ἂν ἐπίστευσαν αὐτὸν ἐγγηγερόμενον.
Κι' εἶπεν αὐτοῖς «Εἰς ἅπαντα τὸν κόσμον πορευθέντες,
κηρῦξατε τὸν πόλεμον ἐν πάσῃ τῇ δυνάμει.
Ὁ γὰρ πιστεύσας εἰς αὐτὸν σωθήσεται ἀφεύκτως,
ὃ δ' ἀπιστήσας λέγεται Αὐστριακὸς προδότης.
Σημεῖα δὲ εἰς τοὺς πιστοὺς ἀκολουθήσει ταῦτα·
δαιμόνια εἰς τῶνομα τοῦ Δούνη ἐκβαλοῦσι,
μὲ κλάρα κληθήσονται τὰ πλήθη τῆς Τουρκίας,
κἂν φονευθῶσιν ὡς ἐμὲ οὐ μὴ ἀποθανοῦσι,
παράσημα δὲ λήψουσι διὰ τὸ Γκαζοχωρί
καὶ πρῶτην θέσιν ἔξουσι παρὰ τῷ Δεληγιάννῃ.»
Ταῦτα εἰπὼν τοῖς μαθηταῖς ἀνῆλθεν εἰς τὸν **Χρόνον**
κι' ἐκάθισεν ἐκ δεξιῶν τοῦ ἱατροῦ Πετρίνη
καὶ δεκαεξὶ ἔγραψε περὶ πολέμου ἄρθρα
καὶ προσεφώνησεν αὐτὸν διὰ τροχαίων στίχων
καὶ Κορδορούμπας ποιητῆς καὶ ὁ Ἰασωνίδης.
Τοῦ **Χρόνου** δὲ οἱ συγγενεῖς καὶ φίλοι ἐξεληθόντες,
ἐκήρυξαν ἀπανταχοῦ τὸν πόλεμον τοῦ Δούνη
οὐπερ ἡ δόξα γένοιτο εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.